

Predikan i Kindaholms församling 2016 av Tobias Bäckström

2 sönd. i fastan

”Den kämpande tron”

1 Kung 19:1-8

1 Kor 10:12-13

Luk 7:36-8:3

Ps: 217, 670, 445, 280, 254

”Simon, jag något att säga dig!” Jag kan tänka mig att flertalet i rummet spetsade öronen. Jesus vände sig direkt till sin värd, han hade ett budskap riktat till honom. Simon blev förstås nyfiken, kanske Jesus skulle hålla ett tal där han berömde honom. Tackade honom för hans generositet, eller hyllade hans insatser i samhället. ”Simon, jag har något att säga dig.”

Anledningen till att Jesus nu vände sig till Simon var ju på grund av den här kvinnan. Hon var förmodligen en prostituerad även om det inte sägs uttryckligen. Men att hon var känd som ”synderska” och hade utsläppt hår tyder på det. Hon var inte bjuden till den här middagen hos Simon. Hon hade bara fått veta det ryktesvägen och tränger sig nu in.

Hennes beteende upplevdes förmodligen mycket pinsamt av omgivningen. Kanske de blev förargade över att Jesus inte stoppade henne. Men för kvinnan var detta att i handling uttrycka det som hon inte kunde säga med ord. Det var en ordlös bön till Jesus, det var hennes sätt att vädja till honom. Även om hon inte träffat Jesus tidigare hade hon redan en tro på honom och en längtan efter honom. Hon vill visa vördnad för Jesus och tårarna som hon fäller är sorgen över synden i hennes liv. Förtvivlad över att vara fast i ett situation som hon inte kunde ta sig ur.

Normalt kanske Simon skulle visat henne på dörren direkt, men bestämmer sig för att se hur Jesus reagerar. Ska han förstå vad hon var för en sort?

Ja, för Simon var människor av olika sort. Han hade ett färdigt fack för varje människa som han mötte. Praktiskt och förutsägbart. Nu handlade det om vilket fack Jesus skulle hamna i. Falsk profet eller äkta? Fast egentligen hade han nog redan bestämt sig vad Jesus var, han ville bra få det bekräftat.

Jesus visste förstås mycket väl vad det var för en kvinna, i själva verket kände han henne betydligt bättre än Simon. Simon kände till hennes rykte, han visste en del om hennes liv, men bara på ytan. Jesus kände henne på djupet, han kände hennes innersta, hennes längtan efter befrielse och förlåtelse. Inget av detta såg Simon.

Men Jesus kände också Simon. Han kände honom till och med bättre än vad Simon kände sig själv. Han visste vad han tänkte och när han nu vänder sig direkt till Simon säger han precis det som han behöver höra i den stunden: ”Simon, jag har något att säga dig.”

Ja, den korta lilla berättelsen som Jesus berättade för honom, handlade verkligen om Simon. Men kanske inte på det sättet som han väntat sig. Medan Jesus berättade kanske han tänkte att det var han som var penningutlånanen, som så generöst och frikostigt efterskänkte skulderna. Som blev älskad av folket.

Och sen visade det sig att Jesus liknade honom vid en av gäldenärerna! Man kan undra han tänkte, när han blev ställd sida vid sida med den där kvinnan. Som om de var i samma båt! De två var ju så långt ifrån varandra man bara kunde tänka sig i anseende och hederlighet. Skulle de vara i samma situation?!

Visserligen framkom det att det var han som hade den mindre skulden. Och skillnaden var stor, med en faktor 10 i storlekskillnad. Så då gick det väl inte att jämföra?

Ja, det var stor skillnad i skuld, men den skillnaden var av utan betydelse, eftersom ingen av dem kunde betala! Kan du inte betala, kan du inte betala!

Många av oss har ju stora huslån, kanske över miljonen, men eftersom vi kan betala räntor och amorteringar i tid är vi inte fast i något låneträsk. Sen finns det de som tar små sms-lån på några tusenlappar, och kan de inte betala är de snart fast i skuldfällan. Med ränta på ränta hamnar de i situation som de inte kan ta sig ur, även om beloppet var litet från början. Det avgörande är inte hur stor skulden är, utan om man kan betala eller inte.

Vi människor är alla fast i skuldfällan. Vi kan tycka att vi har olika stor skuld, vi har ju syndat olika mycket, men det spelar som sagt ingen roll, när vi ändå inte kan betala av vår skuld. Nu behöver det inte vara ett problem för oss, eftersom Gud erbjuder oss *total* och *fullständig* skuldsanering. Av nåd har vi blivit utlovade detta, tack vare att det Jesus har gjort för oss.

Och då visar det sig att det som först såg ut som en fördel, att ha en mindre skuld, kan bli till en nackdel. För har man en liten skuld, kanske man biter ihop och tänker att jag ska nog klara detta. Jag är ju en hygglig människa, en anständig medborgare. Visserligen händer det ibland att jag trillar igenom och gör saker som jag ångrar sen, men med tiden ska nog även det fixa sig. Och så tror man att man inte behöver den där skuldsaneringen.

Och tvärtom, det som såg ut som en nackdel, att vara den som hade jätteskulden, kan vända sig till en fördel. Varför? Jo, som hela liknelsen gick ut på: den som fick mest efterskänkt var den som älskade mest! Den som fått mycket förlåtet visar stor kärlek.

”Jag har något att säga dig” säger Jesus. Men inte bara till Simon. Han har något att säga även till dig och mig. Vem är du i den här berättelsen? Du kanske tycker att du är den med den mindre skulden? Det kan hända, men minns då att storleken på skulden inte spelar någon roll när du inte kan betala. Du måste ta emot den där skuldsaneringen. Och när Jesus betalt din skuld har han betalt 100 %, mer än så kan det ju faktiskt inte bli. Tar du emot detta, får du höra samma sak som han även sa till kvinnan: ”Din tro har hjälpt dig. Gå i frid.”